

Săptămânal
de
informații
și
investigații

ALERT

APARE
MIERCUREA!

Director: George Dora

an 1 • nr. 2 • 22-28 iunie 2005 • 12 pagini • 5.000 lei (0,5 lei noi)

EDITORIAL

Jurnalistul de investigații, o specie pe cale de dispariție

România a trecut, în ultimii ani, printr-o serie de evenimente spectaculoase. De la accidente la atentate, de la mari scandaluri de corupție la răpiri în zone de război. De fiecare dată, o mulțime de persoane ne-au explicat ce se întâmplă sau doar și-au dat cu părerea. Pe ecranele televizoarelor am putut citi titlaturi care mai de care mai pompoase. Analisti politici, analisti economici, specialiști în situații de criză și în negocieri, experți în problemele arabe, hotentote sau incașe. La o primă vedere putem crede că cei 15.000 de specialiști ai lui Constantinescu au făcut pui, și asta într-un ritm accelerat. Nu mai ai loc de atâția experți și specialiști. Fiecare televiziune, fiecare publicație posedă câteva asemenea exemplare care își dau cu părerea. A devenit deja o isterie națională. Nea' Gheorghe, țăran din tată în fiu, care n-a ieșit niciodată din Poplaca nu mai este țăran. Acum este expert agricol. Același lucru se întâmplă, din nefericire, și în branșa noastră. Redacțiile gem de jurnaliști de investigații și de reporteri speciali al căror vârf de carieră l-a reprezentat publicarea unui material în care se povestea cum un șofer beat a călcat o babă pe trecerea de pietoni. În schimb, apar zilnic „pe sticlă” și debitează ineptii. Să fie doar o întâmplare? Să fi dispărut „specia” ziaristului care știe să adune informații și să le pună cap la cap? Nu cred. Mai degrabă se poate lua în considerare ipoteza conform căreia marile trusturi de presă își văd liniștite de propriile interese. Fără probleme, fără complicații. A venit timpul să deschidem ochii.

- ⇒ **SUB LUPĂ** | Khaled Matar – „fratele” lui Omar Hayssam.....2
- ⇒ **DOSAR** | Viața și moartea unui ofițer acoperit.....3
- ⇒ **DEZBATERE** | Securitatea demografică, în pericol.....4
- ⇒ **ANCHETĂ** | Hagi a fost țepuit cu 300.000 de euro!.....8
- ⇒ **TOP SECRET** | Codul „Băsescu” a fost spart (2).....9

Tentativă de lovitură de stat a generalului Stănculescu în 13-15 iunie 1990

pag. 6-7

ANALIZĂ | pag. 5

Apocalipsa după Cozma

INTERVIU | pag. 10-11

Gelu Voican Voiculescu, despre mineriade

„Preacinstiții arabi din România“

KHALED MATAR – „fratele“ lui OMAR HAYSSAM

Palestinianul Khaled Matar este cunoscut ca un cal breaz de serviciile de informații românești. Încă de când era student a fost luat în lucru de Serviciul 1 din Cluj coordonat de Direcția 1 Securitate. Suspiciunea principală a fost apartenența la organizații extremiste de stânga Frontul Democrat pentru Eliberarea Palestinei care de atunci și până în prezent se ocupă cu organizarea de acțiuni teroriste în întreaga lume. Se află în atenție și pentru activități ilicite cum ar fi traficul de valută (în trecut).

Colonelul Pavel Moldovan atacă

Organele de contraspionaj de la Cluj l-au luat și ele în atenție pentru că avea întâlniri de instructaj cu diplomați palestinieni apropiați lui Yasser Arafat. Cel mai vehement ofițer care a încercat anihilarea lui a fost colonelul Pavel Moldovan care în calitate de șef al organelor antitero din Cluj a cerut în mod repetat scoaterea lui din țară și declararea ca persoană indezirabilă pentru activități suspecte de terorism. Pe parcurs, așa cum s-a întâmplat cu

mulți arabi, optica s-a schimbat. În documente au apărut „influențarea pozitivă“ și chiar „exploatarea informativă“, iar de la statutul de student sărac, Khaled Matar a devenit după 1990 un bogat om de afaceri. S-a și căsătorit în Cluj cu Magdalena Hujadi, de care a divorțat, și apoi cu Gizella Pack fiica unui chinez vestit. Cea de-a doua soție a și preluat o mare parte de afaceri. Afacerile lui Khaled Matar ca la toți actualii milionari arabo-români de la trafic de valută, apoi firme de comerț care acționau în „suveică“ eludând legile. Nu s-a oprit aici implicându-se într-o firmă „Khaled Import-Export“ care facilita obținerea de vize pentru SUA. S-a implicat și în învățământ unde a finanțat Universitatea Româno-Arabă ulterior devenită „Bogdan Vodă“. Aici au predat Ilie Botoș actual procuror general și nume grele din PSD cum ar fi Vasile Pușcaș, negociator pentru Uniunea Europeană, sau Liviu Pop, actual membru al Consiliului de Integritate Morală.

În 1998 Khaled Matar a transferat la București o mare parte a afacerilor din cauza ac-

țiunilor ilicite și a datoriilor acumulate la diverși arabi.

În prezent Khaleb Matar a părăsit România plecând în SUA. Iată însă că în prezent ne-au provenit știri despre „preacinstitul arab“ cu care SRI-ul s-a purtat atât de prietenos. Pe rolul US District of New Jersey s-a judecat un proces în care a fost implicat alături de alții și Khaled Matar, pentru infracțiuni economice. Surse arabe susțin însă că FBI-ul ar urmări și stabilirea legăturilor lui cu organizații teroriste Al Qaida pentru care ar fi colectat fonduri.

IOAN ALEXANDRU

ALERTA

Tel.: 0740.597.158; 0721.819.229

Plătim cash orice informație

EDITAT DE
SC PRODIMPEX SRL

DIRECTOR:
George Dora

REDACTOR-ŞEF:
Sorin V. Teodorescu

REDACTOR-ŞEF
ADJUNCT:
Dorel Moldovan

DIRECTOR ECONOMIC:
Virgiliu Dumitrescu

REDACTIA:
Daniel Valeriu, Iulia Gorzo
Paul Cernea, Ioan Alexandru
Ştefan Jora, Daniel Bălan
Mihai Vlad, Ionel Hrincozuc
Dumitru Preda

DIFUZARE:
SC ANOTA IMPEX SRL
DTP:
Omni Press & Design
TIPAR:
Cromoman SRL

dosar

„Walter“, spion român

Viata și moartea unui ofițer acoperit

Lumea spionajului este o lume deformată în care minciuna și adevărul sunt doar simple noțiuni relative, legenda înlocuiește realitatea, iar aceasta atâta cât există este ascunsă sub un covor de nori.

Cine ar fi bănuț că fosta Direcție de Informații Externe a avut o structură însărcinată cu lichidarea unor opozanți anti-comuniști în Occident. Dezvăluirea respectivă îi aparține generalului Pleșiță care afirmă că a ordonat astfel de execuții.

Nu știm ale cui jocuri le face generalul Pleșiță, exact în momentul în care Serviciul de Informații Externe a avut o contribuție decisivă la eliberarea ziaristilor români din Irak.

Evident fosta securitate nu a fost o organizație de îngerași fiind implicată pe plan extern în acțiuni de contrabandă, vânzări de armament, furturi de documente secrete etc. Este până la urmă noțiunea de a exista, a unui serviciu de spionaj al unui stat comunist.

În ceea ce privește însă activitățile criminale ale fostei securități, desfășurate în exterior, avem serioase dubii că acestea au existat, ceea ce nu înseamnă că agenții sau ofițerii acoperiți ai spionajului românesc nu s-au infiltrat în scop informativ în diferite organizații teroriste. Cazul pe care îl vom prezenta este unic, prin desfășurarea unor complexe măsuri informative, pe multiple spații și în diferite medii de interes operativ.

USLA în acțiune

La începutul anilor '80 a evadat din penitenciarul Gherla un anume Zainea Dragoș, original din Lugoj, județul Timiș, condamnat la 25 de ani închisoare pentru uciderea soției sale. În condiții neelucidate a reușit să fugă din țară, a ajuns în Austria, s-a declarat persecutat politic și a fost internat în

lagărul pentru refugiați de la Traiskirkhen. Din lagăr a început să trimită scrisori de amenințare cu moartea adresate primului secretar a Comitetului județean al PCR Timiș și inspectorului șef al MI din același județ. Din acest motiv a fost luat în lucru, de către Unitatea specială de luptă antiteroristă (USLA) și de către Centrul de Informații Externe (CIE). Prin agenții infiltrați în lagărul de refugiați se urmărea prevenirea unei posibile acțiuni teroriste.

În urma urmăririi informative s-a stabilit că, în lagăr, Zainea a constituit o bandă de criminali albanezi și sud-americieni reușind să procure arma-

ment, în vederea comiterii unor tâlhării. Printr-o combinație informativă agenții spionajului românesc au avertizat administrația lagărului, dar, înainte de a fi arestat, Zainea a reușit să evadeze împușcând doi gardieni, dintre care unul mortal. După evadare, Zainea s-a refugiat într-o cabană de vânatoare părăsită unde a fost încercuit de poliție. După un schimb de

focuri cu forțele de ordine, a reușit să scape și s-a refugiat în munții Alpii Metaliferi, în apropiere de orașul Graz, unde i s-a pierdut urma.

Terorist în devenire

Spionajul românesc, prin infiltrarea informativă a cercului de relații al lui Zainea, atât din țară cât și din Austria, a stabilit că în ianuarie 1983, acesta ar fi încercat să se întoarcă ilegal în țară, prin Banatul Sărbesc, în vederea comiterii de acte teroriste. Nu a reușit să pătrundă în țară, din cauza unei ierni deosebit de aspre, s-a întors în Austria, de unde clandestin a trecut granița în Cehoslovacia stabilindu-se în zona Carpaților Păduroși. Cu ajutorul unor contrabandiști ucraineni, pe care i-a contactat printr-o legătură din lagărul de refugiați, a fost ajutat să ajungă la Kiev. Aici l-a contactat pe colonelul Zaițeu, din spionajul militar sovietic (GRU). Se pare că acest contact i-a fost indicat de un agent de spionaj sovietic, infiltrat sub legenda unui

transfug în lagărul de refugiați din Austria. Colonelul Zaițeu se ocupa cu traficul de armament din URSS către organizații de eliberare națională din Africa și către organizația teroristă ETA din Țara Bascilor. Intra în modul de lucru al colonelului Zaițeu, să apeleze în operațiunile sale la membrii proeminenți ai lumii interlope.

Cu ajutorul lui Zaițeu, înarmat cu acte false, Zainea a

ajuns la Atena, de unde a preluat un transport clandestin de armament din URSS, destinat organizației teroriste ETA. Acest transport era însă descoperit și supravegheat de serviciile secrete din Franța și Germania. Nu s-a intervenit pentru că se urmărea depistarea legăturilor și complicităților spionajului sovietic cu cei din ETA. Un ofițer din serviciul secret german, care lucra și pentru spionajul românesc, a transmis informația către „Centrala“ de la București, unde s-a luat hotărârea ca în banda de traficanți să fie infiltrat un agent, A.C., cunoscut sub numele de cod „Walter“. Pătrunderea informativă a reușit, „Walter“ fiind acceptat în bandă.

Ambuscadă în Spania

Misiunea lui „Walter“ consta ca într-un anumit moment să sesizeze Garda Civilă din Spania, al cărei agent secret era de mult timp, ceea ce spionajul românesc cunoștea și accepta.

„Walter“ a găsit momentul operativ, când transportul a ajuns în apropierea orașului San Sebastian, Garda Civilă, organizând o ambuscadă în urma căreia a fost confiscat întregul transport. Șase dintre însoțitorii transportului au fost împușcați mortal, Zainea, ușor rănit, a fost capturat, iar „Walter“ s-a lăsat arestat conform legendei stabilite anterior cu poliția spaniolă. După

aproximativ 30 de zile, Zainea a reușit să evadeze și a fugit ilegal cu un vapor comercial în Canada.

„Walter“, pentru a nu fi bănuț nici de contrabandiști, nici de spionajul sovietic că a fost infiltrat în bandă, a fost judecat și „condamnat“ la 6 ani închisoare. Pentru a i se pierde urma „Walter“ a fost găzduit de spanioli într-o reședință secretă, iar după trei ani i s-a facilitat plecarea în Elveția.

Filiera româno-columbiană

După 1989, „Walter“ a continuat colaborarea cu un serviciu secret românesc, fiind agentul care a descoperit prima rețea transnațională de traficanți de droguri de la Constanța.

O altă rețea de traficanți de droguri descoperită datorită agentului secret „Walter“ a fost cea de la Cluj, care lucra la Medelin.

Evoluția lui Zainea a fost surprinzătoare. Din Canada a trimis o scrisoare autorităților române, în care anunță că a trecut la cultul baptist și că a renunțat pentru totdeauna la acțiunile teroriste.

Agentul secret „Walter“ din spionajul românesc a murit recent în urma unui cancer. Din păcate a fost înmormântat undeva în Europa, sub aceeași identitate falsă pe care a folosit-o în multiplele sale combinații operative.

GEORGE DORŃ

APOCALIPSA...

În mod evident avem o problemă.

Ajunge ca un oarecare, un neica nimeni să lanseze în public tot felul de tâmpenii, de injurii, calomnii și prin amabilitatea posturilor de televiziune devine erou național. Punerea în libertate a lui Miron Cozma este problema justiției, pe care nu o comentăm. Sanctificarea lui este problema noastră a tuturor. Puțină decență nu ne-ar strica.

Ce mare lucru dacă a fost pus în libertate? Acuzele pe care le aruncă la adresa unor oameni politici sunt ridicole, după cum mulțumirile la adresa actualilor guvernanți sunt cel puțin stânjenitoare. Cozma, eliberat și încurajat de mass-media, va produce doar ceea ce știe: insecuritate și diversiune. A și început, de altfel, să-și arate colții, dacă luăm act de faptul că, la nici 24 de ore după ce a părăsit penitenciarul, declară că va înființa un partid muncitoresc. Astfel, avem toate șansele ca în viitorul apropiat să nu ne bată pe străzile Capitalei doar minerii, ci

putem să o luăm pe coajă de la siderurgiști, ceferiști, tâmplari, textiliști.

Eroul cu bâta

Ne îndoim că în afară de pumni și bâte Cozma cunoaște și alte metode de luptă politică. În loc să trateze eliberarea lui Cozma ca pe un fapt divers oarecare, presa se grăbește să facă din el un erou, un mesia. Nu s-a observat, din prea mult profesionalism presupunem, cum și cine l-a așteptat pe Miron Cozma la poarta penitenciarului. Ei bine, domnilor, a fost așteptat de reprezentantul unei mișcări neo-legionare a cărui principală idee a

fost pe vremuri (în septembrie 1991) curățirea României de jidani. Nici un comentator, nici un analist din media nu a observat acest lucru de-a dreptul îngrijorător. Crede cineva sănătos la minte și cu bun-simț că Miron Cozma se va mulțumi doar să bată câmpii cu grație pe la anumite posturi de televiziune? Nu vom asista, cel puțin deocamdată, la descinderi violente, la lupte de stradă, dar nu putem să știm ce ne rezervă viitorul. Cozma va fi confiscat de anumite forțe politice, nu neapărat parlamentare, nu neapărat cunoscute. În ceea ce privește acuzațiile pe care le aduce unor oameni

politici și care au fost preluate de presă, sunt sceptic că Miron Cozma este cel mai bun martor pe care îl va găsi justiția. Bănuim cam cine îl va confisca pe Miron Cozma: fie neo-legionarii, fie comuniștii. Să facem recurs la istorie și să ne amintim că Hitler, după ce a ieșit din închisoare (fusesse arestat pentru o tentativă de lovitură de stat), a devenit erou național. Demagogia nu-i lipsește lui Miron Cozma pe cât mintea. Om trăi noi rău în România, dar ar fi prea mult să-l vedem pe Cozma în chip de salvator al națiunii. Doamne păzește, dar mai rău de atât chiar nu se poate!

REDACȚIA

...după Cozma

dezvăluiri

Mineriada din 13-15 iunie 1990

Tentativă de lovitură de stat a generalului Stănculescu

Dezvăluirile publicate în toată presa privind evenimentele din iunie 1990 nu au avut darul de a dezvălui nici dezordinile din București, din ziua de 13, care au culminat cu atacul împotriva unor instituții ale statului (MI, SRI, TUR), nici descinderea în forță a minerilor din zilele de 14 și 15 iunie. Singura noutate a constituit-o în acest an demonizarea lui Ion Iliescu, prezentat ca principalul vinovat în pregătirea mineriadei și coordonarea atrocităților care au urmat.

A face din Iliescu o victimă prin târârea lui prin tot felul de procese este un serviciu neașteptat pe care actuala putere îl face opoziției.

Pe termen lung victimizarea lui Ion Iliescu va muta dialogul și confruntarea politică din sfera raționalului în sfera pasionalului cu toate consecințele nefaste care pot decurge din această nefericită combinație.

Un ministru fără scrupule

Revenind însă la evenimentele din 13-15 iunie 1990, vom încerca să le abordăm sub un alt aspect și anume cel al manipulării opiniei publice în scopul producerii unei lovituri de stat. Să fim bine înțeleși, nu ne referim la o tentativă de lovitură de stat, pe care ar fi premeditat-o, în 1990, partidele de opoziție sau așa-zisele elemente legionare.

Primele informații despre o posibilă lovitură de stat au fost culese de ofițerii fostei UM 0215, primul serviciu secret constituit după revoluția din decembrie 1989. Ofițerii de informații au cules date, care permiteau să se emită varianta unei posibile lovituri de stat coordonate de generalul Victor Atanasie Stănculescu, ministrul Apărării în perioada respectivă.

O astfel de informație în mai 1990 era extrem de periculoasă pentru că în fruntea Ministerului de Interne era generalul Chițac, la rândul său

provenind din MAPN și fost subordonat lui Stănculescu. Conform planului complotiștilor se urmărea crearea unor situații tensionate, violente, în majoritatea marilor orașe din țară și demonstrarea faptului că forțele de ordine ale Ministerului de Interne (poliție, jandarmerie) nu pot face față situației.

Acțiuni organizate

Prin agentura infiltrată în Piața Universității s-a observat că după alegerile din mai 1990 și retragerea principalelor forțe civile (Liga studenților, Alianța poporului) paleta participanților la ocuparea pieței s-a schimbat. Au apărut grupuri dintre care unele păreau bine organizate, revendicative și violente, precum și traficanți, speculanți, pe scurt o lume a pегrei.

Aceste grupuri erau incitate la acțiuni în forță de către cadre în rezervă și active din MAPN, care au avut într-un fel sau altul legături cu persoane lucrate în dosarul „Corbii”. Acest dosar informativ al fostei securități, îi privea pe ofițerii din armată și pe activiștii de partid, suspicioși că vor fi pregătiți o lovitură de stat împotriva lui Ceaușescu. Printre numele celebre din acest dosar amintim: generalul Nicolae Militaru, generalul Vasile Ionec, contraamiralul Cico Dumitrescu, comandor Radu Nicolae, Virgil Măgureanu, Ion Iliescu etc.

Dosarul „Corbii”, dispărut sau sustras după revoluția din

dezvăluiri

decembrie 1989, acredita teza existenței unui grup anti-Ceaușescu, sprijinit de serviciile de spionaj ale URSS (KGB și GRU).

Apariția oamenilor de legătură ai unora dintre ofițerii lucrăți informativ în dosarul „CORBII”, în anturajul grupărilor violente din Piața Universității, a permis unor ofițeri din UM 0215 să ajungă la concluzia că o altă forță încearcă începând cu 20 mai 1990 să preia controlul manifestației și să o deturmeze spre acțiuni violente.

Abuz în serviciu

Alarmați de consecințele posibile ale unor provocări care se puneau la cale în Piața Universității, dar și în Bacău, Timișoara, Târgu-Mureș, Miercurea-Ciuc, Brașov, Constanța, ofițerii de informații din serviciul VII (acoperiți) ai UM 0215, au înaintat o sinteză informativă ministrului de Interne Chițac, în speranța că acesta îl va informa pe președintele Iliescu. Fostul subordonat al lui Stănculescu, participant la reprimarea de la Timișoara, a ignorat cu bună știință informațiile primite.

În același timp, ofițerii de la UM 0215 au fost informați că dacă forțele de ordine vor încerca să degajeze Piața Universității, prin evacuarea greviștilor foamei, grupurile de presiune vor ataca poliția și jandarmeria. Alte informații se refereau la depozitarea unor cocteiluri Molotov în subsolul

tehnic al fântânii arteziene din Piață și sub tarabele amplasate lângă zidul Universității.

Cazarmă cu mineri

Ministrul Chițac a fost informat în amănunțime despre acest scenariu, cerându-se de către ofițerii de la UM 0215 să nu ordone intervenția în forță în Piața Universității.

Informații alarmante demonstau că existau ordine ca în cazul în care s-ar fi ajuns la lupte de stradă, poliția militară și trupele din Regimentul de Gardă să nu intervină în prima fază. Se prevedea ca în cazul în care forțele Ministerului de Interne vor fi depășite, trupele MApN să preia controlul asupra TUR, SRI, MI, Telecomunicațiilor și evident asupra Guvernului. De la sine înțeles, în fruntea acestor instituții urmau să fie numiți oameni fideli generalului Stănculescu, care ar fi preluat conducerea statului. Armata ar fi apărut ca singura forță în stare să gestioneze treburile statului, partidele ar fi fost suspendate, iar Stănculescu, ar fi fost proclamat salvatorul patriei.

Se pare că Stănculescu, ar fi fost cel care a sugerat noaptea de 13 iunie pentru evacuarea Pieței Universității, deoarece urma să se deplaseze la Berlin, pentru a lua parte la ședința de desfășurare a Tratatului de la Varșovia.

Nu vom insista asupra desfășurării evenimentelor din noaptea de 12/13 iunie, vom

puncta însă cel puțin câteva elemente bizare. Deși la 13 iunie luptele de stradă au fost deosebit de intense, poliția militară a stat în expectativă până seara, când s-a văzut că planul de a pune stăpânire pe unele instituții (MI, SRI, TUR) a dat greș. De abia în seara zilei de 13 iunie armata a intervenit în forță împotriva turbulențelor. Ministrul Chițac a dispărut pentru o perioadă de timp de la condu-

ceră Ministerului de Interne, iar Stănculescu s-a întors în țară la 14 sau 15 iunie. Una dintre primele măsuri pe care le-a luat a fost cea a adăpostirii a circa 1.000 de mineri în cazărmi ale

armatei, urmând a-i folosi la nevoie ca forță de șoc.

Nimeni nu aplaudă intervenția minerilor din iunie 1990. A fost o acțiune barbară care a tras îndărăt România pentru

mulți ani. Totuși această descinderă sălbatică a fost, datorită hazardului, elementul care a permis ca lovitura de stat a generalului Stănculescu să dea greș.

GEORGIE DORŃI

anchetă

Hagi a fost țepuit cu 300.000 de euro

Prețurile enorme ale terenurilor, în ultimii ani, au făcut ca piața imobiliară să devină o adevărată arenă. Cum era de așteptat, escrocii nu puteau scăpa o asemenea ocazie. Modul lor de acțiune, falsurile în serie și combinațiile la care se pretează pot fi înțelese din prezentarea unei semene „afaceri”, căreia i-a căzut drept victimă chiar o rudă a celebrului fotbalist român, Gheorghe Hagi.

La data de 1.04.2004, la Parchetul de pe lângă Tribunalul București era înregistrată plângerea lui Hagi Dionisie împotriva numiților Ivănescu Marin și Buzatu Răzvan Ristea, pentru săvârșirea infracțiunilor de înșelăciune și fals în înscrieri oficiale. În fapt, Hagi

trece terenul cumpărat pe rol în vederea achitării taxelor și impozitelor aferente. În momentul când a prezentat actele la primărie, funcționarii i-au adus la cunoștință că toate sunt false, iar terenul în cauză este proprietatea altei persoane.

După ce păcălitul a formulat o plângere către Poliție, au început verificările. Actele pe baza cărora s-a încheiat contractul de vânzare-cumpărare, adică titlul de proprietate pe numele Amariei Ioana, proces-verbal de punere în posesie întocmit de Consiliul Local Voluntari, aprobare pentru scoaterea definitivă a terenului din circuitul agricol eliberat de Oficiul Județean de Cadastru, Geodezie și Cartografie Ilfov,

Identitate falsă

Lui Hagi Dionisie i s-a prezentat fotografia numitului Buzatu Ristea Răzvan obținută de la Serviciul de Evidență Informatizată a Persoanei. După examinarea fotografiei, Hagi Dionisie a declarat că persoana din fotografie nu este cea care s-a prezentat drept Buzatu Ristea Răzvan, mandatar al proprietății Amariei Ioana. După verificările efectuate la Direcția de Evidență Informatizată a Persoanei s-a constatat că fotografia din fișa de evidență, cu cea din buletinul lui Buzatu Ristea Răzvan nu corespund, fiind ale unor persoane diferite. Adevăratul Buzatu a declarat că și-a pierdut buletinul în luna

înregistrarea convorbirilor telefonice purtate de Hagi cu Ivănescu.

Alți bani, altă distracție

Hagi a mai declarat că după ce a aflat că a fost înșelat, iar actele sunt false, a luat legătura cu inculpatul, care l-a asigurat că actele sunt bune și că în schimbul sumei de 200.000 euro poate obține și intabularea contractului de vânzare-cumpărare la Judecătoria Buftea. Cei doi au discutat în mai multe rânduri pe marginea problemei cu terenul, stabilind în final ca acest lucru să se facă pentru suma de 20.000 euro. Modul de acțiune al lui Ivănescu îl dezvăluie stenograma unuia dintre discuțiile telefonice dintre cei doi: „Am fost la judecătoria, totul e în regulă. Marți dimineață sau miercuri dimineață mergem la judecătoria, amândoi. Să-ți demonstrez că totu-i în regulă. Să intabulăm actul pe numele tău. Pe urmă, să vedem ce mai zici! Mai zici ceva pe urmă? Am venit după diferența de bani, am avut laba pe ei... Îți spun eu mai multe, dar stai să intabulez actul și pe urmă”. Câteva zile mai târziu, autoritățile înregistrau o altă discuție: „Vino să facem contractul, între mine și

am vorbit. La vânzare îmi dai banii”.

Flagrantul

În final, cei doi au stabilit să se întâlnească în aceeași zi, Hagi să aducă suma de 20.000 euro și actele originale care au stat la baza contractului de vânzare-cumpărare. Polițiștii au organizat o acțiune de prindere în flagrant a lui Ivănescu în momentul când primește banii și actele în original.

La sediul parchetului au fost consemnate într-un proces-verbal seriile bancnotelor ce formează suma de 20.000 euro, iar pe reversul unora dintre bancnote s-a înscris pe cuvântul „înșelăciune”. În momentul când a fost reținut, asupra lui Ivănescu s-au găsit actele originale ale vânzării-cumpărării.

Ivănescu a declarat pe parcursul urmăririi penale că nu cunoaște nimic în legătură cu vânzarea terenului în suprafață de 15.000 mp situat în comuna Voluntari, jud. Ilfov, și că nu a intermediat o astfel de tranzacție. Mai mult, a susținut că a fost sunat de Hagi, care i-a spus că a cumpărat un teren în comuna Voluntari, iar când s-a prezentat la primăria Voluntari o funcționară i-a comunicat că actele sunt false. „Om bun”, el s-a oferit să ajute pentru a intabula terenul la Judecătoria Buftea, considerând că actele verificate și semnate de un notar nu sunt false. Referitor la suma de 20.000 euro, a declarat că aceasta reprezenta de fapt o datorie pe care Hagi o avea față de el. Probele, însă, dovedesc că inculpatul este vinovat de comiterea infracțiunii de înșelăciune.

Același mod de acțiune

Ivănescu nu este la prima „afacere” de acest fel. La data de 31.05.2004 a fost înregistrată la Parchetul de pe lângă Tribunalul București plângerea părții vătămate Gavrilă Ion, prin care reclama că a fost înșelat de inculpatul Ivănescu Marin cu ocazia vânzării-cumpărării unui teren în suprafață de aproximativ 1000 mp, situat în București. În luna februarie 2003, Ivănescu, însoțit de un prieten pe nume Istrate Valentin, zis „Doctorul”, au venit la restaurantul său. Ivănescu a afirmat că are formulată o acțiune în uzucapiune la Judecătoria Sector 4 pentru a se constata că este proprietarul terenului. A prezentat un certificat de grefă, o schiță de amplasament, o expertiză topografică și un anteccontract încheiat cu o

persoană pe nume Guinea Ion, în care pretindea că este moștenitor al terenului în cauză. Prețul stabilit a fost de 65 USD/mp. Gavrilă a plătit în avans suma de 12.000 USD. Ivănescu a amânat în mai multe rânduri încheierea contractului de vânzare-cumpărare în formă autentică, motivând că nu a obținut încă hotărârea judecătorească.

Ulterior, inculpatul a afirmat că suprafața de teren este de fapt mai mare, în jur de 800 mp și i-a propus părții vătămate să cumpere toată suprafața. S-au încheiat o serie de chitanțe, plătindu-se încă 12.500 euro. Întrucât Ivănescu a continuat să amâne perfectarea actelor de vânzare-cumpărare, partea vătămată a efectuat verificări la Judecătoria Sector 4, ocazie cu care a constatat că acesta nu este proprietarul terenului. A luat din nou legătura cu el, acesta susținând că la rândul său a fost păcălit de Ion Guinea și că proprietar este de fapt o altă persoană, pe nume Rittman Rezideriu, iar suprafața terenului este de 1032 mp.

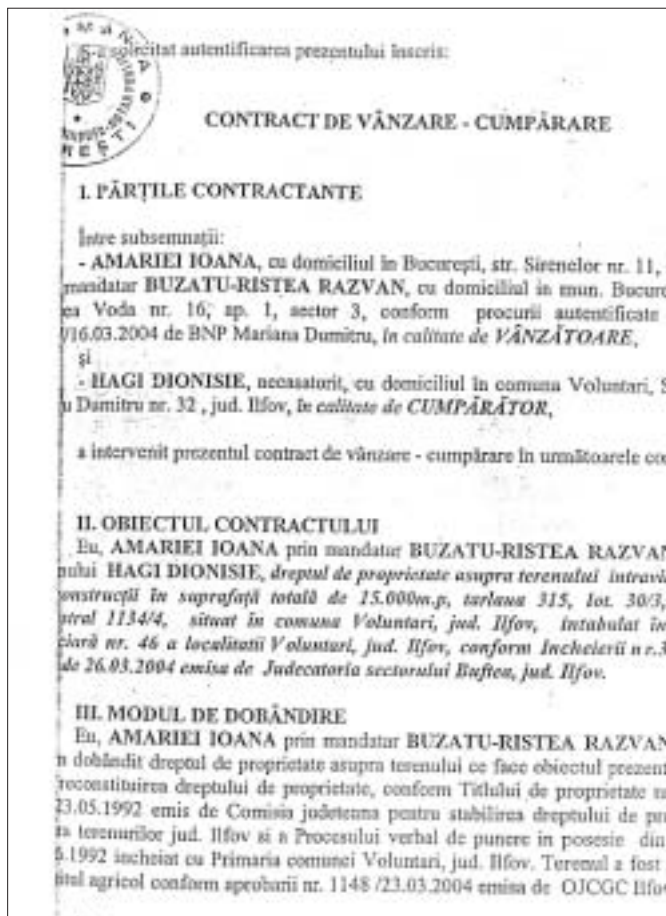
În ziua de 27.02.2004, la Biroul Notarului Public „Daniela Pieleanu” s-a încheiat contractul de vânzare-cumpărare având ca obiect terenul în suprafață de 1032 mp. Vânzarea a fost făcută de proprietar Rittman Rezideriu, iar prețul trecut în contract a fost de 15.000 USD.

Din nou promisiuni

Ca și în cazul anterior, Ivănescu a solicitat apoi actele în original care au stat la baza vânzării-cumpărării și chitanțele de mână. În luna martie 2004 partea vătămată a încercat să intabuleze terenul, însă cerea i-a fost respinsă pe motiv că terenul figurează pe numele altei persoane. Partea vătămată a luat din nou legătura cu inculpatul, acesta promițând că va obține intabularea. Din verificările efectuate a rezultat că actele în baza cărora s-a realizat vânzarea sunt false.

De la Direcția Generală de Evidență Informatizată a Persoanei – Direcția Evidență Populației s-a comunicat că Rittman Dezideriu este decedat din luna februarie 2004. Biroul Executorului Judecătoresc „Tănase Gheorghe” a comunicat că procesul-verbal 1001/2003 ce poartă antetul acestui birou este fals. Judecătoria Sector 4 București – Biroul Carte Funciară a comunicat că extrasul de carte funciară nr. 893 din 27.02.2004 este fals în ceea ce privește mențiunile scrise de mână și ștampilele aplicate.

DANIEL VALERIU

Dionisie reclama faptul că la data de 26.03.2004 a cumpărat un teren în suprafață de 15.000 mp în comuna Voluntari, jud. Ilfov, contra sumei de 300.000 de euro, de la proprietarul Amariei Ioana, prin intermediul mandatului Buzatu Ristea Răzvan. Întreaga tranzacție a fost intermediată de Ivănescu Marin, în sensul că acesta i-a prezentat actele de proprietate și pe mandatul Buzatu Ristea Răzvan, care avea împuternicire pentru a vinde terenul de la proprietarul Amariei Ioana. Cei 300.000 de euro au fost încasați tot de Ivănescu, după ce s-a semnat contractul de vânzare-cumpărare.

Surpriză la Judecătoria

În ziua de 30.03.2004, noul proprietar s-a prezentat la primăria Voluntari pentru a

procură specială prin care proprietara Amariei Ioana îl împuternicea pe Buzatu Ristea Răzvan să vândă terenul, încheiere intabulare nr. 3152/2004 a Judecătoriei Buftea s-au dovedit a fi, absolut toate, false. Mai mult, Serviciul de Evidență Informatizată a persoanei a comunicat că nu există nici o persoană cu numele Amariei Ioana din Str. Sirenelor nr. 11, sector 5. Totodată, de la Oficiul Național de Cadastru, Geodezie și Cartografie s-a comunicat că sub nr. 1148/2004 este înregistrată o documentație de obținere a nr. cadastral pe numele Roșea Elena, iar titlul de proprietate nr. 52319 nu există în arhiva OJCGC – Ilfov. Judecătoria Buftea a comunicat și ea că la numărul 3152/2004 este înregistrată cu totul altă încheiere, pe numele Tiutiuc Daniel Ionel și nu Amariei Ioana.

noiembrie 2003 și că nu știe nimic în legătură cu contractul de vânzare-cumpărare în cauză, semnătura de la rubrica „mandatar” din contract neapartinându-i. Bineînțeles că nu era vorba de una și aceeași persoană.

Parchetul solicită instanței de judecată autorizație pentru

tine, să-mi dai actele și mâine dimineață să mă duc să le predau. Să-ți aduc banu’ de la judecătoria, e-am depus actele. Pentru intabulare. Eu nu glumesc! (...) Și tu mi-ai zis dimineață că te duci la bancă să scoți banii și vii să-mi aduci banii mei și restul rămâne cum

top secret

Codul „Băsescu“ a fost spart

(continuare din numărul anterior)

„Suntem mândri de profesionalismul serviciilor secrete românești, despre a căror implicare vom relata mai detaliat în numărul următor, căci nu totul poate fi spus. Nu dintr-o dată și nu deocamdată“.

Așa încheiam în primul număr al revistei noastre articolul *Codul „Băsescu“ a fost spart* și credem că am avut dreptate. Cei trei ziariști s-au întors acasă teferi și doar vătămați, pe undeva moral. Au urmat sute și mii de întrebări directe și indirecte pe seama răpirii și recuperării lor din mâna acelor „temuți“ răpitori. Unii dintre confrății noștri au elaborat apoi alte și alte scenarii în legătură cu filmul răpirii și al eliberării. Președintele Băsescu a împărțit coronițe premianților din serviciile secrete iar pe alții i-a urecheat. Presa internațională a elogiat și ea aportul unor servicii secrete românești pentru colaborarea cu cele ale alianței din Irak sau cele franțuzești în eliberarea ziaristei franceze.

Din cauza ziaristilor și modul cum a fost soluționată ea au profitat însă atât guvernării, dar și președintelui. Totuși au câștigat câteva procente în sondajul efectuat în rândul populației cu privire la „părerile de bine“ sau de „foarte bine“. A piedut doar opoziția.

Rechini ocrotiți prin lege

Și, cu toate aceste „succese“, cel mai șifonat a ieșit președintele, pentru numeroasele contraziceri din filmul pe care l-a prezentat unei națiuni întregi, și mai ales presei. Un film în care se pare că Aghata Christie nu vrea să dezvăluie nici măcar în ultima parte a scenariului cine este autorul „crimei“ și cum a reușit el să o ascundă fără să trezească nici cea mai mică bănuială. Aghata

Christie a aprins însă un becuț și a deschis o fereastră imensă spre un peisaj cunoscut de mai multă vreme, dar insuficient de apreciat și de cercetat de mulți dintre cei obișnuiți cu el până acum. Un peisaj al lumii politice, economice și sociale, în care mișună permanent rechini sau alți monștri, unii ocrotiți și alții neocrotiți de lege sau de grupuri de interese, peisajul din care mass-media își alege zilnic eroii iar instanța victimele; peisajul concurenței dintre numeroasele servicii secrete româ-

Comunității Serviciilor de Informații din România. Că dorim sau nu să copiem SUA sau Anglia va rămâne o problemă doar de aspect organizatoric, căci ideea în sine a preocupat și guvernele anterioare din România. Ea nu este nouă și nu-i aparține actualului președinte.

Dacă ar fi să ne lăudăm, ea a apărut chiar înainte de a fi aplicată în SUA sau chiar și în Anglia. A apărut la începutul anilor '90, dar s-a materializat în SUA după atentatele din 11 septembrie, fiind motivată de

nești lipsite de o coordonare unică și permanentă.

Informația înseamnă putere

Au devenit deja un adevăr istoric bătălia crâncenă și războiul tacit și permanent dintre instituțiile puterii pentru controlul asupra serviciilor de informații, știut fiind faptul că cine deține informațiile deține cu adevărat și puterea, dar cu mai multă ușurință, certitudine și siguranță.

De puțin timp a apărut și a rămas în topul preocupării Administrației Prezidențiale, a Guvernului și a altor instituții ale statului ideea înființării

necesitatea de coordonare a luptei antiteroriste mondiale.

„E timpul să avem încredere în instituțiile statului“, afirma de curând președintele Băsescu. Afirmatia făcea referire nu doar la serviciile de informații, ci la toate celelalte instituții care realizează puterea. Nimeni nu spune că nu avem încredere în aceste instituții, dar să nu uităm nici o clipă de fapte, de istorie și de numeroasele scenarii din ultimul timp, chiar dacă ne-am confruntat cu ele pentru prima oară. Criza ostaticilor, reală sau fictivă, confecționată poate special pentru un viitor ceremonial, a dat de gândit întregului ansamblu instituțional

obligat să asigure în continuare și să garanteze siguranța națională.

Că președintele a fost sau nu manipulat să înghită o asemenea „necesitate organizatorică“ sau că e părtaş conștient rămâne de

văzut. Istoria nu iartă. Oricare ar fi adevărul etapei, acest superserviciu secret de informații trebuie să se nască, iar acest copil năzdrăvan se pare că va fi crescut la Cotroceni, acolo unde, în perioada de criză a ziaristilor, între serviciile de informații, în locul concurenței a apărut liantul unificării lor, liantul comunității. Acolo unde a apărut necesitatea colaborării permanente, a unei bune organizări a întregului sistem informativ și a eficienței.

Mai sunt multe de făcut

Filmul răpirii și al recuperării ziaristilor și modul în

care a funcționat Celula operativă din Palatul Cotroceni au scos însă în evidență și multe dintre neajunsurile activității sistemului de informații din România: lipsa de colaborare dintre serviciile secrete, între ele și în raport cu alte instituții (procuratură, justiție, alte organisme), legislația fragilă din domeniul informațiilor, lipsa unei dotări tehnice corespunzătoare și a unor canale scurte și sigure de transmitere și prelucrare a informațiilor de la sursă la centrul de comandă, capacitatea slabă și ineficiența de analiză și sinteză a tuturor informațiilor și lipsa de curaj de a le transmite la timp factorilor de răspundere.

Cum va fi organizată și cum va funcționa această Comunitate a Serviciilor de Informații rămâne de văzut.

Criza a trecut, misterul rămâne

Aparent, criza ziaristilor s-a încheiat, dar misterul asupra

ei continuă, căci cineva vrea acest mister. Să fie oare nevoie de încă 50 de ani pentru dezvăluirea dosarului complet anunțat de președinte sau se dorea un pretext curent și imediat?

Acesta să fie oare „Codul Băsescu“? Chiar se dorea folosirea unei legende pentru un pretext politic atât de simplu în realitate? De ce era nevoie de un asemenea scenariu?

Legende informative și eroii lor vor supraviețui poate trecerii unor perioade istorice, oricât ar fi ele de lungi, dar într-o zi se vor trezi și vor vorbi tuturor celor care nu le-am înțeles la timp, ca niște ecouri răscolite din inima adevărului, ca niște fantome ale celor care au dorit să le ascundă pentru cei dornici de sinceritate, căci adevărul nu moare niciodată. Chiar dacă el se numește Comunitatea Serviciilor de Informații. Să fie acesta „Codul“ Băsescu?

SORIN V. TEODORESCU

interviu

Gelu Voican Voiculescu, despre mineriada din 13-15 iunie 1990:

„Militarii vinovați sunt deja condamnați. Minerii n-au omorât pe nimeni“

– Domnule Gelu Voican Voiculescu, cum comentați faptul că la fiecare „aniversare“ a tulburărilor din 13-15 iunie 1990, sunteți mereu acuzat că ați adus minerii în București?

– E cam la fel cum se susține că eu l-am împușcat pe Ceaușescu la Târgoviște, deși cel care a comandat plutonul de execuție apărut public în repetate rânduri, descriind amănunțit cum au sfârșit soții Ceaușescu. Au apărut și cărți... Dar degeaba, unii continuă să întrețină asemenea neadevăruri. Referitor la mineriade, astfel de născociri sunt perpetuate tendințios, dorindu-se cu orice preț să fim făcuți responsabili pentru evenimentele nefaste din acel moment critic al istoriei recente.

– Considerați că este un moment-reper atât de grav?

– Categorie, da! Consecințele tulburărilor din 13-15 iunie 1990 au fost extrem de costisitoare, atât pe plan intern, cât, mai ales, în exterior, afectând profund imaginea României și influențând decisiv atitudinea Occidentului față de noi.

– Care credeți că este totuși, semnificația acestor „evenimente nefaste“, cum le-ați denumit adineauri?

– A fost o încercare disperată de a împiedica societatea românească să revină la modelul democrației reprezentative, după 52 de ani de dictatură și de totalitarism. Nostalgicii comunismului. Beneficiarii regimului ceaușist, încurajați probabil și dinspre Uniunea sovietică, au sperat că vor zădărnici angajarea României pe drumul edificării statului de drept. Tentativa lor deznădăjduită urmărea să împiedice debutul vieții politice democrat-parlamentare. În urma alegerilor libere din 20 mai 1990, trebuia ca la 14 iunie să se deschidă lucrările Parlamentului. Dacă lovitură reușea, alegerile ar fi rămas promisiune neimplinită.

– Dar cum rămâne totuși cu victimele violenței minerilor?

– Uitați că în 13 iunie s-au înregistrat cei 6 morți. Minerii au comis regretabile abuzuri: devastări, distrugerii, molestări, brutalități, mergând până la barbarie. Actualmente, Parchetul General anchetează circa 1.100 de dosare deschise pentru fiecare caz, incluzând desigur, și răniții din represiunea violențelor din 13 iunie.

– Se vorbește însă, de peste 100 de morți, îngropați la Străulești...

– Sunt fabulații iresponsabile! Vă dați lezne seama că familiile respective n-ar fi tăcut. N-au fost decât 6 morți. Cazurile sunt instrumentate, iar militarii vinovați sunt deja condamnați. Minerii n-au omorât pe nimeni. În zilele de 14-15 iunie nu s-au înregistrat morți, în urma violențelor comise de mineri.

Chiar și în finalul filmului documentar al lui Stere Gulea, unde se amestecă imagini din cimitirul eroilor Revoluției române cu cadre luate în cimitirul Străulești, insinuându-se tacit, cât de multe victime ar fi fost, se poate observa că pe cruci scrie 1991..., mormintele respective aparținând unor persoane decedate neidentificate. Intenția manipulării este evidentă.

– Totuși, bestialitatea bătailor minerești, teroarea acestor zile rămân niște amintiri abominabile!

– Da, fără îndoială, dar nu trebuie să generalizați excesiv. Au fost numeroase acte de o brutalitate abominabilă, dar, cu toate acestea, o bună parte a bucureștenilor i-au aclamat, i-au aplaudat cu un entuziasm sincer, pe mineri. Asta fiindcă populația capitalei a resimțit violențele atacurilor din 13 iunie 1990, ca pe o amenințare la democrația care tocmai începea să se înfripe.

Pentru întreaga societate românească, alegerile reprezentau legitimarea Revoluției române. Se consfințeau și se îndeplineau dezideratele cuprinse în programul anunțat la 22 decembrie 1989. Or, asemenea tulburări și violențe precum cel din 13 iunie 1990 apăreau în ochii tuturor drept o amenințare la edificarea statului de drept, care ar fi urmat firesc în urma alegerilor libere din 20 mai 1990.

– Ca să reintrăm în actualitate, cum vi se par ultimele declarații ale lui Miron Cozma?

– Cele spuse de el nu mi se par niște revelații. Mai grav este că i se atribuie lui Miron Cozma declarații pe care nici nu le-a făcut: în presă au apărut numeroase știri din care rezulta că el ar fi afirmat că am fost personal în Valea Jiului, cerându-i mobilizarea minerilor, pe care apoi, i-aș fi însoțit în

București. Or, în dosarul de la Parchet, nu figurează asemenea declarații.

Chiar și dacă ar susține-o, Miron Cozma sau altcineva, n-ar fi decât o minciună sfruntată în plus – eu n-am lipsit din București, în acele zile, și acest lucru poate fi atestat de numeroase mărturii.

– Puteți să ne prezentați evenimentul? Pentru cititori, pentru justiție și chiar mai mult, pentru istorie, cum ați prezenta evenimentele din 13-15 iunie 1990?

– În primul rând, nu poate fi făcută o disjuncție între 13 iunie și 14-15 iunie. Ceea ce se dănumește „mineriada“ a fost doar o consecință, o reacție la acțiunea în forță din 13 iunie, declanșată ca răspuns la măsura absolut legitimă a autorităților de a restabili circulația în Piața Universității, de a debloca bulevardul respectiv, cu o zi înainte de deschiderea lucrărilor Parlamentului, când în sfârșit se intra într-o epocă de legalitate și de democrație legitimă,

în urma alegerilor din 20 mai, urmând să se numească un nou guvern, ce concretiza voința electoratului.

Astăzi se insistă tendințios numai pe ce s-a petrecut în zilele de 14-15 iunie 1990, în urma venirii minerilor. Ca și cum atacurile violente din 13 iunie, care au provocat incidentele reprobabile din zilele următoare, nici n-ar fi existat... La toate televiziunile nu s-au difuzat imagini ale atacurilor din 13 iunie, împotriva unor instituții importante ale statului, repetându-se în schimb, până la sațietate, cam aceleași secvențe în care minerii agresează brutal și nejustificat diverși cetățeni bucureșteni. Această manieră parțială de a prezenta lucrurile viciază total percepția tinerilor de azi, care pe atunci erau prea mici ca să-și mai amintească de evenimente. Este vorba de distorsionare voită a realităților istorice noastre recente, dublată de o dezinformare premeditată.

– Nu mai putea fi amănata evacuarea ultimilor pro-

testatari din Piața Universității? Credeți că decizia de a interveni, în acea zi de 13 iunie 1990, a fost cea mai inspirată?

– Protestul rămăsese fără obiect, în urma rezultatului alegerilor. Ceea ce mai rămăsese în nu era decât un reziduu al manifestației de contestare anterioară datei de 20 mai 1990. La 24 mai, Corneliu Coposu a dat un comunicat din partea Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat, prin care arăta că Piața Universității și-a încheiat menirea, din moment ce alegerile s-au consumat cu rezultatul știut. Acțiunea trebuia sistată. Implicit, se dezicea de cei care stăruiau să se mai adune acolo, la corturi. Cam tot atunci s-au retras în mod oficial și asociațiile studentești. Rămăsese numai partea cea mai degradată, cea mai insalubră, care instaurase acolo o atmosferă de adevarat pestilențială; era o promiscuitate cu totul intolerabilă. În plus, circulația în București era efectiv blocată, pe una dintre arterele cele mai

importante. Au existat atunci, suficiente rațiuni pentru a se decide evacuarea ultimilor ocupanți și restabilirea circulației, având și avizul Procuraturii Generale exprimat la 11 sau 12 iunie.

– Credeți că în spatele acestei reacții a fost ceva? Sau a fost una spontană?

– Chiar dacă inițial, ar fi fost spontană, pornită dintr-un elan al lui Marian Munteanu de a-i elibera pe eventualii studenți arestați dimineața, mișcarea a fost repede recuperată și manipulată de oameni care au penetrat și au dirijat această masă de manevră, formată din tineri, din țigani, din marginali fără căpătâi, din oameni care erau dispuși să participe oricând, la dezordine. Ea a fost îndreptată contra instituțiilor fundamentale ale statului. Au fost niște acțiuni conduse cu profesionalism, ele vădind o anumită pregătire, precum și o anumită calificare: au fost atacate Poliția Capitalei, distrugându-se fișierul Evidenței Populației, clădirea Ministerului de Interne, o clădire alăturată a SRI-ului, precum și un studio cinematografic MI, care a fost incendiat. La minister s-a pătruns la parter, la etajul I și chiar la etajul II, lucrătorii retrăgându-se la etajele superioare, luptând pe scări, nivel cu nivel. Acolo, a fost un asalt în toată regula și, din cercetări ulterioare, a reieșit că insurgenții, atacatorii au fost conduși de oameni care cunoșteau foarte bine aceste clădirea. Au fost indivizi care au instigat, care au condus, au coordonat această masă de manevră, în atacul acestor sedii. Ei cunoșteau foarte bine locurile. Mai târziu, a fost atacată și Televiziunea, punând în derută trupele de jandarmi care păzeau obiectivul. Atacul violent s-a soldat până la urmă cu întreruperea emisiiei, pentru că insurgenții au pătruns până în studouri, până la etajul 11, au rănit oameni, au agresat conducerea Televiziunii. Tocmai acest moment a determinat ceea ce se numește „mineriada“, reacția minerilor. Pentru că atunci când au văzut întreruperea televiziunii, n-au mai știut ce s-a întâmplat. Ei au avut sentimentul că noua putere, care acum, începe să aibă o bază solidă, legal constituită în urma procesului electoral, era amenințată.

– Cine credeți că avea atunci, interesul să destabili-

infracțiuni

zeze instituțiile statului? Foștii securitiști, abandonati în perioada imediat după Revoluție?

— Este posibil. Eu bănuiesc că au fost și oameni care erau în exercițiu. A fost un amestec de factori care au coordonat de o manieră foarte profesionistă, o adevărată lovitură de forță, menită să creeze haos, destabilizare și dezordine. S-a urmărit o tulburare; ar fi mult spus, răsturnarea puterii de atunci, respectiv, o lovitură de stat, dar s-a urmărit crearea unei situații critice, care să împiedice începutul vieții parlamentare.

Pe de altă parte, poate fi interpretată și ca o provocare. În ce sens? În momentul în care sunt atacate asemenea instituții, este de așteptat ca, în mod legitim, să se răspundă tot prin forță. Din Ministerul de Interne, atacat atât de violent, s-ar fi așteptat să tragă asupra insurgenților, să fie vărsare de sânge, cu numeroși morți. Iar pe fondul acestei situații, răspunderea ar fi căzut evident, pe prim-ministrul în exercițiu, Petre Roman.

— Credeți că poate fi vorba de aceleași interese care au acționat și în 13 iunie, și în 14-15 iunie?

— Absolut. O acțiune au fost atacul și provocarea, care să fi determinat vărsarea de sânge și, repet, morții nu au fost decât în 13 iunie, în 14-15 iunie au fost violențe reprobabile, dar n-au fost morți, au fost abuzuri, au fost molestări, au fost tot ce vreți, dar n-au fost morți. Morții aceia se datorează acțiunii de represiune în forță a parașutiștilor împotriva insurgenților.

— Care este opinia Dumneavoastră în legătură cu învinuirile aduse fostului președinte Ion Iliescu, în dosarul evenimentelor din 13-15 iunie?

— Este o inadmisibilă formă de răzbunare politică. După ce a fost inițial audiat ca martor,

recent, la 9 iunie 2005, această calitate a fost preschimbată în aceea de învinuit, datorită unor presiuni politice, însoțite de o campanie de presă, orchestrată până la stridență. Este limpede că se însăilează un proces politic dintre cele mai abjecte. Comanditarii sunt prea bine cunoscuți, încât nici nu merită să-i mai pomenim. Brusca vehementă a famelicului ex-președinte Emil Constantinescu este semnificativă. El a avut patru ani la dispoziție cei patru ani ai mandatului său, dar n-a făcut mare lucru pentru elucidarea și pentru stabilirea vinovățiilor. și mă refer la toate mineriadele, nu numai la cea din 14-15 iunie 1990, inclusiv, în ultimele — cele din 1999 — când, deși își pierduse capul, îi revine responsabilitatea pentru excesiva represiune de la Costești și de la Stoinești, soldată cu cca. 26-39 de morți.

— Ultimele zile au fost pline de lucruri stranii, de paradoxuri, de coincidențe. Credeți că aducerea lui Ion Iliescu în fața procurorului în calitate de învinuit este urmare a declarațiilor făcute de Cozma în ultimele luni?

— Nu. Era nevoie în primul rând, de o diversiune. Lucrurile se amestecă. Probabil că ele servesc și unor interese de moment, de conjunctură și atunci prind bine ca diversiune. Legat de eliberarea lui Cozma la 14 iunie 2005, fie că admitem că este vorba de o coincidență, fie de un aranjament machiavelic, în această chestiune... riscăm să intrăm într-o paranoia hiperinterpretativă, dar nimic nu este exclus în domeniul speculațiilor. Până n-avem fapte și probe nu facem decât să speculăm.

— Suspectă este și mânia lui Cozma din ultima vreme...

— Cozma are toate scuzele. A fost condamnat cu totul exagerat la 18 ani de închisoare. A trăit toată drama asta cu eliberarea și cu rearestarea, care a

fast abuzivă. El, ca un om care vine din reclusiune, care este sfătuit de avocați, poate să debiteze tot felul de lucruri și nu este ocolit de anumite propensiuni de megalomanie (Cozma vorbește despre el la persoana a III-a, își atribuie tot felul de merite, se vede un fel de personaj harismatic și providențial etc.) Este treaba lui. Dar a avut onestitatea să nu repete ceea ce au spus ziarele: că el a fost chemat de Ion Iliescu, ci a spus răspicat că nu a vorbit niciodată cu Ion Iliescu și că nu l-a chemat acesta.

— Ce ne puteți spune, ca o concluzie despre mineriade?

— Responsabilitatea noastră era minimă, pentru că ne aflam practic, în perioadă interregnum dintre două guverne. Noi, factorii de putere din acel moment ne pregăteam pentru o altă etapă. Erau tot felul de schimbări, era un moment de tranziție, nu mai exista un exercițiu efectiv al autorității. Exact în momentul acesta s-a produs atacul de la 13 iunie. Nu mai eram la comenzi în acel moment; de aici, și deruta. Tot ceea ce s-a întâmplat atunci, trebuie judecat în contextul acela, nu cu ochii de acum, după 15 ani, când, cât de cât, ne-am așezat, iar statul de drept a făcut numeroase progrese. Atunci eram abia la șase luni de la Revoluție, iar situația era, din foarte multe puncte de vedere, foarte instabilă. Eram exact în pragul începutului, lipsiți de experiență, iar acest debut care s-ar fi vrut solemn și luminos, plin de încredere în viitor a fost umbrit de această acțiune brutală și violentă, pe care noi, repet, eram ultimii care am fi dorit-o. Este absurd să fim învinuiți că noi am contribuit la producerea lor și mai ales a ultimei mineriade.

A consemnat
SORIN V.
TEODORESCU
14 iunie 2005

Sclavagismul contemporan

Presupunem că nu constituie o surpriză pentru nimeni informația despre cei două milioane de români care lucrează în străinătate. Această cifră vehiculată de autorități este însă sub cea reală. Considerăm că mai sunt circa 500.000 de români plecați clandestin despre a căror soartă nu se știe mare lucru.

A apărut chiar o nouă calificare infracțională care aparține criminalității transfrontaliere și care se ocupă de migrația ilegală a persoanelor, dar și de exploatarea la negru a forței de muncă.

Pe scurt, este vorba despre sclavie. Atunci când membrii acestei rețele sunt depistați, legea este destul de clementă, și după un stagi cu care deja sunt obișnuiți în spatele gratiilor, își reiau vechile îndeletniciri.

Bairam și Curt, șefii bandeii de traficanți

Nicoae Mihalache, una dintre victime

Spania, și mai nou Portugalia sunt spațiile preferate nu doar de cetățenii români corecți care, împinși de sărăcie, se duc la muncă, ci și de grupări organizate ale infractorilor, în special de etnie rromă.

După prostituție, a doua „ocupație” preferată de grupările crimei organizate, mult mai periculoasă decât prima, este cerșetoria. Investițiile întreprinse de redactorii publicației noastre au stabilit fără nici un dubiu că majoritatea românilor care apelează la mila publică în Spania, Franța, Italia fac parte din grupări organizate încă din țară, structurate pe o anumită ierarhie și având un centru de comandă. Din 2001, Constantin Comănescu și Curt Aurel din Giurgiu, împreună cu Gheorghe Bairam și Adina Papan, s-au constituit în bandă, organizând grupuri de cerșetori, între care și minori, pe care prin diferite proceduri îi duc în Spania. Aici sunt obligați să cerșească în fața marilor magazine, fiind aspru pedepsiți dacă nu produc între 50 și 100 de euro pe zi. Persoanele sunt racolate inclusiv prin promiterea unor locuri de muncă în Spania, fiind preferate cele care au copii, după care, prin violență, o dată ajunși la destinație sunt

obligați să apeleze la mila publică. „Afacerea” pare extrem de rentabilă dacă avem în vedere că unul dintre membrii bandeii, Curt Aurel, și-a cumpărat un autoturism de 35.000 de euro, din fericire confiscat de poliția din Giurgiu.

Banda este extrem de periculoasă și de violentă. Astfel, una dintre victime, Nicolae Mihalache, scos ilegal din țară de banda condusă de Curt și obligat să cerșească, a încercat să fugă.

Cum bandiții își fac propria lor lege, a fost prins, i s-a rupt o mână, iar Curt Aurel i-a aplicat 11 lovituri de cuțit.

Avem informații din care rezultă că această bandă ar fi livrat câțiva minori unor rețele de pedofili din străinătate.

Sursele noastre vorbesc despre câștiguri importante ale capilor bandeii, respectiv Curt Aurel și Bairam Nelu, cifrate între 1.000 și 3.000 de euro pe zi.

Cu toate că poliția a anihilat multe grupări de acest gen, fenomenul este departe de a fi stăpânit.

DEPARTAMENTUL DE INVESTIGAȚII

tineret

Această pagină va fi dedicată tinerilor. Și, pentru că nu putem vorbi despre ei fără ca ei să fie de față, aici veți găsi întotdeauna părerile lor despre ceea ce îi preocupă. Pentru ca lucrurile să fie și mai clare, i-am rugat să descrie generația din care fac parte și am ales câteva dintre cele mai interesante răspunsuri...

Așteptați, așteptați, așteptați!

Spun înțelepții să nu pleci după aceea; spu că trebuie să pleci la drum cu speranțe deșarte, să înveți să nu te întinzi mai mult decât îți e plapuma. Dar aceiași înțelepți au spus la un moment dat că speranța moare ultima. Spun cărțile de psihologie populară care te învață cum să fii un tânăr de succes în numai 5, 7, 15, 20 de pași (depinde de inspirația autorului) că, dimpotrivă, trebuie să țintești mult mai sus decât poți ca să ai de unde să mai lași din pretenții

după aceea; spu că trebuie să înveți să te vinzi scump. Aceleași cărți spun totuși că trebuie să-ți dai seama exact ce poți și să-ți fixezi ținta în consecință; după care revin cu gânduri mai bune de a-ți alimenta încrederea în tine, pentru orice eventualitate, chiar dacă autoanaliza nu a fost foarte flatantă. Spun părinții, prietenii, vecinii, colegii că trebuie să înveți în primul rând să te strecuri, să te descurci, să-ți faci o relație-două

acolo, că numai așa se poate și că și așa e greu. Spun alții că, dimpotrivă, trebuie să te descurci numai prin tine însuși pentru ca victoria să fie mai savuroasă. Dar tu nu îi ascuți decât cu o ureche (oricum nici unul nu-ți spune noutăți) și continui să visezi la cum o să se vadă lumea din vârful piramidei când o să ajungi tu acolo (adică destul de curând, doar acum ești pe cale de a face primul pas, adică să-ți iei o diplo-

mă îndelung muncită și mai ales plătită). Se spune că dezamăgirea aparține numai celor care și-au făcut speranțe. Da, așa este: dezamăgirea e a celor care visează, adică a tuturor (și, cum am văzut, unii încearcă, inutil, să lupte împotriva speranței, să cultive așa-zisul spirit realist – adică eu-sunt-o-persoană-pragmatică și-cu-picioarele-pe-pământ, eu-nu-pierd-timpul-cu-povești-de-adormit-copiii, nu domnule, nu eu – care e foarte la modă printre tineri în zilele noastre).

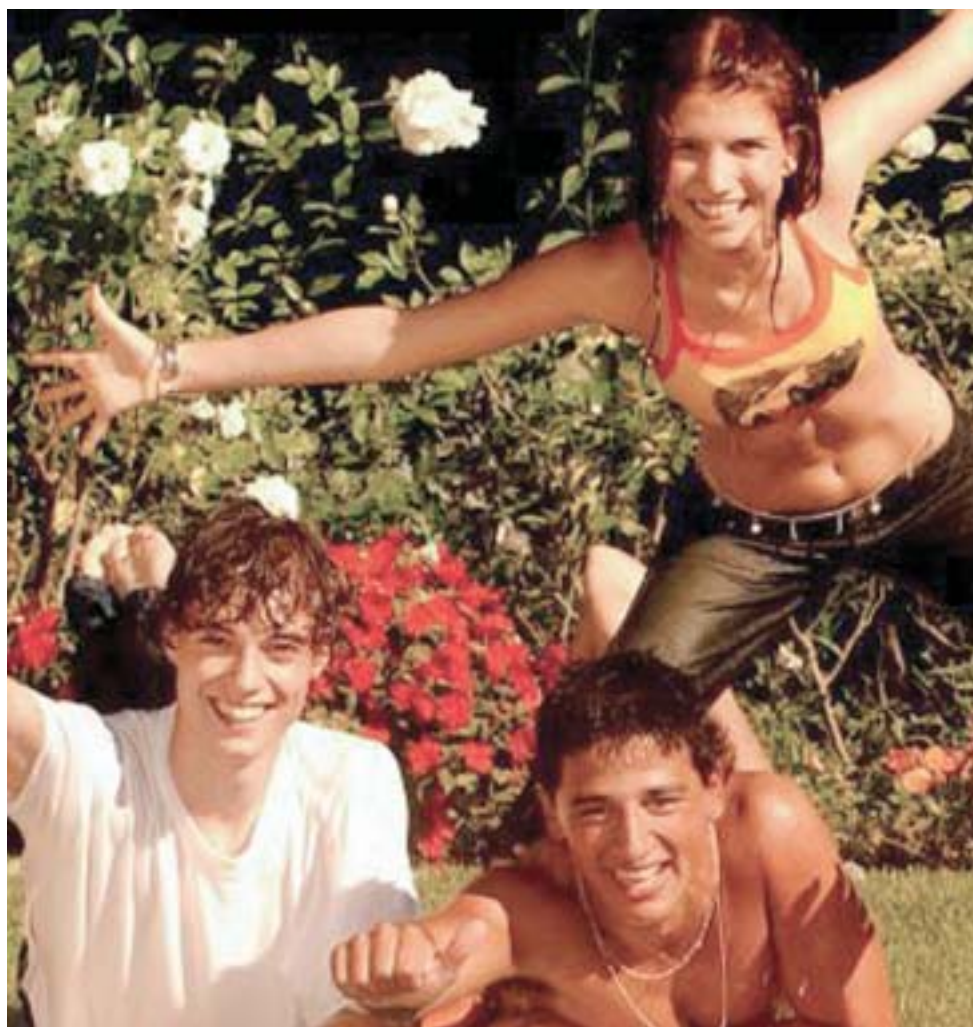
Dacă dezamăgirea e data de discrepanța dintre ceea ce visăm și ceea ce obținem (sau, mai pompos spus, între nivelul de aspirație și rezultatul propriu-zis al acțiunilor noastre) atunci ce soluții avem?

Unu: să nu mai visăm (ridicol – știm bine că nu se poate).

Doi: să visăm mai puțin sau măcar mai mărunț (mda, merge, e un fel de a reformula ceea ce spuneam în primul paragraf că spuneau înțelepții).

Trei: să lăsăm visul în pace și să schimbăm modalitățile prin care să-l îndeplinim (sună bine și curajos – sau, în limbaj modern, proactiv –, nu? Dar e mai complicat).

Patru: să nu schimbăm nimic, să lăsăm visele și acțiunile să-și urmeze cursul, să le spunem tuturor să ne lase să visăm și să fim dezamăgiți în liniște, că până la urmă asta e farmecul vârstei. Da, așa este, soluția cu numărul patru nu e propriu-zis o soluție, dar oricum se întâmplă cel mai des și asta înseamnă că poate are, ca și dezamăgirea, rostul ei.

GENERAȚIE DE SACRIFICIU (ÎNCĂ UNA?)

M-am făcut mare... Și acum ce mai fac?

Suntem tineri; deci visăm la cum o să ne fie; deci intrăm la facultate, ca să fim cu un pas mai aproape de ceea ce visăm (căci cine nu știe că în ziua de azi, fără facultate nu poți lua parte la joc); deci ne chinuim (și pe noi, și părinții – cu taxele astea din ce în ce mai mari); poate ne găsim și o slujbă în timpul facultății și până la urmă terminăm și... și ce? I-am întrebat deci pe tineri cum se descurcă la început de carieră și mai ales cum li se pare acest început față de visele și așteptările cu care au plecat la drum.

Nisipuri mișcătoare

Lavinia M. (25 ani, sales manager). Când eram la liceu, mă simțeam pe culmile gloriei, dar când am ajuns în facultate, am luat o trântă de nu m-am văzut. Am terminat liceul șefă de promoție, am fost olimpică patru ani la rând, dar la facultate totul a devenit neclar. Nu m-am lăsat, am continuat să fac eforturi mari, dar până la urmă am ajuns la concluzia că am pierdut timp real, fizic prin bibliotecă și... cu asta am rămas. Dacă nu lucrăm din primul an de facultate, m-aș fi simțit acum pierdută, cum am văzut că se simt mulți dintre colegii mei. Am avut însă „norocul” ca părinții mei să nu aibă bani. Nici dacă lucrezi nu e ușor, că nu-ți rămâne timp de facultate – eu am renunțat să-mi dau licența din cauza asta. Oricum, totul e foarte incert, parcă stai pe nisipuri mișcătoare.

Când banii căzuți din cer ies din discuție

Rareș G. (23 ani, student). Ceea ce fac acum este foarte diferit față de ce-mi imaginaam. Când eram mai mic, nu realizam ce mă așteaptă. Acum, dacă mă uit în urmă, mi se pare că tot ceea ce am făcut am făcut cu mare efort. Și, dacă scoatem din discuție situația în care o să-mi cadă o valiză de bani în cap, cred că și de acum înainte o să-mi fie la fel de greu. Totul depinde numai de mine. Dar nu depinde numai de mine, de ceea ce vreau să fac, ci și de ceea ce mi se va oferi. Faptul că o să termin anul ăsta facultatea nu înseamnă mare lucru. Când am intrat la facultate, mi se părea că vor exista niște trepte pe care le urci și că o să am de unde alege. Dar mi-am dat

seama că nu pot conta decât pe mine însumi.

Când bun-simț nu e, nici slujbă nu e

Cristina L. (26 ani, psiholog).

În primul rând, a fost o diferență foarte mare față de ceea ce așteptam de la facultate și ceea ce mi s-a oferit. În al doilea rând a fost o diferență foarte mare între ceea ce am învățat în facultate și ceea ce mi s-a întâmplat în practică. Greutățile unui tânăr la început de carieră le știe toată lumea: întâi e greu să-ți găsești de lucru pentru că n-ai experiență (știu o grămadă de foști colegi care încă nu și-au găsit de lucru) sau cel puțin așa crezi. Pentru că și dacă ai experiență, tot degeaba. Nu există încă un bun-simț al angajării. Adică nici angajatorul nu știe ce să ceară, nici candidatul nu știe ce să ofere. Rezultatul: o piață de muncă fluctuantă, în care nimeni nu e mulțumit.

Nu aștept, deci mă descurc

Vlad A. (26 ani, manager).

Cred că mă număr printre puținii care a primit exact ceea ce așteptat: adică nu mare lucru, dar nici puțin. De obicei știu să-mi apreciez șansele și nici de data asta n-am greșit. Adică m-am descurcat. Întotdeauna am știut că o să mă descurc cumva: un prieten, o relație, o vorbă bună acolo unde trebuie și parcă lucrurile încep să meargă... bine, nu e totul roz, am zile când mă enervez și vreau să iau primul container afară din nebunia asta, dar după-aiă îmi revin și-mi dau seama că nu stau prea rău: am terminat o facultate, am o slujbă, de ce m-aș plânge?

Oana M. (24 ani, secretară).

Eu nu prea mi-am făcut gânduri mari. Fac parte dintre oamenii ăia care nu-și fac niciodată mari planuri, ca să nu fiu dezamăgită dacă nu se îndeplinesc. Acuma, depinde și de cine mă compar... dacă mă compar cu unii dintre foștii mei colegi, care încă nu și-au găsit de lucru și ori s-au întors la părinți, ori stau pe-aici și fac coadă la târgurile de job-uri, sigur că sunt destul de mulțumită. Dacă însă mă gândesc că am făcut o facultate și acum nu fac decât să răspund la telefoane și să zâmbesc frumos șefilor, mă întristez. Dar dacă îmi spun că am plecat de la zero și că am făcut totul singură, mă simt mai bine. Oricum, mai am timp, nu disper.